

opmærksom paa, at jeg ikke maatte lade denne Sag gaa forbi uden at paatale særlig dette ene Forhold. Men det vil jeg ogsaa alvorlig lægge saavel den højtærede Handelsminister som det kommende Udvalg paa Sinde. Jeg synes, det staar i Samklang med den Indledning, den højtærede Handelsminister fremsatte, og som jeg ganske bifalder. Lad os bare faa Administrationen gjort saa ensartet som muligt, og lad os faa Eftersynet gjort saa effektivt som muligt, men lad os indenfor disse Rammer lade Selvstyreprincippet være saa stærkt raadende, at de, som har samlet en saa stor Kapital paa en bestemt Egn, ogsaa faar Lov til at udlaane den i mange mindre Summer til Gavn for Udviklingen af Erhvervslivet paa forskellige Omraader!

N. C. Jensen: Den Forhandling, der i Dag bliver ført angaaende denne Sag, vil ganske sikkert bidrage til, at de Tvivl, man har næret rundt omkring i Landets smaa Sparekasser, i nogen Grad fortager sig; thi jeg gaar, ligesom ærede foregaaende Talere, ud fra, at de Ord, som den højtærede Handelsminister udtalte angaaende Gennemførelsen af Selvstyreprincippet i disse Sparekasser, vil blive det Grundlag, hvorpaa den videre Forhandling bliver ført. Naar dette sker, har jeg den Tro, at Forhandlingen mellem det om Banker nedsatte Udvalg, hvortil denne Sag formentlig henvises, og den højtærede Minister vil føre til et tilfredsstillende Resultat.

I sin nuværende Skikkelse kan Lovforslaget efter min Mening ikke kaldes tilfredsstillende. Jeg skal ikke opholde mig videre ved, om der i Landstinget er foretaget Forbedringer i større Udstrækning; jeg hører ikke til dem, der er i Stand til at se det. En Ændring som den, at den Garantium, som skal være til Stede i let realisable Værdipapirer, nedsættes fra 10 pCt. til 5 pCt., kan se ud som en Begunstigelse for Sparekasserne i en vis Henseende. Men ser man noget nøjere til, tror jeg ikke, det betyder saa overordentlig meget. Den Begrænsning, som dette Lovforslag fastsætter for Sparekasserne, ligger paa helt andre Felter, og det er herpaa, jeg ved denne første Behandling gerne vil gøre opmærksom.

Lovforslaget adskiller sig paa flere Om-

raader ikke i væsentlig Grad fra den bestaaende Lov, idet det blot tilsigter større Ensartethed i Ledelsen og en skarpere Kontrol. Men paa eet meget væsentligt Punkt, nemlig med Hensyn til Udlaansvirksomheden, er der dog en betydelig Forskel. Maa jeg her indskyde den Bemærkning, at jeg er ganske enig med den ærede Ordfører i, at det vistnok vilde være rigtigt, om man ændrede Lovforslagets Titel til: Forslag til Lov om Spare- og Laanekasser; thi vil man her gøre en Adskillelse, kommer man sikkert til at genere Sparekasserne i meget væsentlig Grad. Naar jeg før sagde, at jeg ikke kunde se noget større Fremskridt deri, at Garantisummen af let realisable Værdipapirer nedsættes til 5 pCt., er det, fordi man indskrænker Udlaansvirksomheden, som man gør, i § 7. Det er ikke alene Ledelserne af de smaa Sparekasser, der frygter et saadant Indgreb af Lovgivningsmagten, men ogsaa den Del af Befolkningen, som staar i umiddelbar Forbindelse med Sparekasserne ude paa Landet; jeg tror ogsaa, det vil være ganske urimeligt og ganske urigtigt af Lovgivningsmagten at gøre et saadant Skridt. Baade den ærede Ordfører og den ærede sidste Taler har berørt dette Punkt, og mod det maa vi i dette Ting rette vor Opmærksomhed. Spørger man, om der i Sparekassernes Virksomhed er forekommet noget, der giver Lovgivningsmagten Anledning til at ønske indført videregaaende offentlig Kontrol og gribe ind ved Lovforbud, tror jeg rigtignok, at Svaret maa blive, at hidtil har Sparekasserne ikke lidt nævneværdigt Tab ved Udlaan af Midler mod Selvskyldnerkaution. Man maa vistnok indrømme, at det Tab, der herved er lidt, med fuld Føje kan betegnes som en Draabe i Havet. Under søger man derimod Sparekassernes Tab ved Anbringelse af Indlaan i Obligationer eller overhoyedet paa anden Maade, vil man se, at netop herigennem har Sparekasserne, navnlig de store, lidt overordentlig store Tab. Hvorfor da indskrænke disse smaa Sparekassers Udlaansvirksomhed? Man maa ikke glemme, at den Forretning, man herved vil unddrage disse Sparekasser, fra dem vil gaa over til større eller mindre Banker. Naar den Udlaansvirksomhed, hvorved en Mængde smaa Landbrugere, Haandværkere, næringsdrivende af alle Arter har faaet